

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Valg af 15 Medlemmer til et Udvalg angaaende Forslag til Lov om Ændring i Lov Nr. 294 af 29. Oktober 1937 om en kommunal Laanefond.

Valgt blev: *H. P. Hansen (Sorø A.), Fr. Andersen, Einer-Jensen, J. Chr. Jensen, A. C. Mortensen, P. Mortensen, Hans Nielsen, Hassing-Jørgensen, Valdemar Sørensen, Elgaard, Jensen-Brobj, Edvard Sørensen, Carlsen-Skødt, Hasle og Bindselev.*

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Fortsættelse af første Behandling af Forslag til Finanslov for Finansaaret fra 1. April 1939 til 31. Marts 1940.

Forhandlingen genoptoges.

Sønderup: Jeg vil gerne til at begynde med bringe den højtærede Undervisningsminister min Tak for den Velvilje og Forstaaelse, han har udvist i Forbindelse med den Ordning, der er blevet truffet vedrørende Gymnasiet i Tarm. Der er nu Betingelser for, at denne Egnis Ungdom paa overkommelig Vis kan faa en videregaaende Uddannelse, uden at det derfor er nødvendigt for den at søge til Storbyer, for ikke at sige København. Det er et Forhold, som jeg af mange Grunde lægger overordentlig stor Vægt paa. Man maa ogsaa sige, at der nu er taget et godt Skridt for at raade Bod paa den stifmoderlige Behandling, som Vestjylland hidtil har været Genstand for, naar det drejede sig om det højere Skolevæsen.

Endvidere paaskønner jeg i høj Grad den Støtte, der af Ministrene for henholdsvis Landbrug og offentlig Arbejder er ydet, dels ved Oprensning af Skern Aa, dels ved Uddybning af Sejlrenden ind til Stavning.

Den højtærede Justitsminister gjorde sig i Efteraaret den store Ulejlighed at rejse til det fjerne Vestjylland for ved Selvsyn at erkynnde sig om det berettigede og betimelige i at faa foretaget en Flytning af Dommerkontoret i Skern. Ved at forhøre mig har jeg erfaret, at Spørgsmaalet om de dermed forbundne Udgifter ligger til Afgørelse i Finansministeriet, og jeg vil da gerne samtidig indtrængende henstille til den højtærede Finansminister at udvise lige saa stor Velvilje og Forstaaelse over for Sagen som den, vi paa alle Trin og Stadier har mødt hos Justitsministeren. Dommerkontorets Flytning til Tinghuset i Skern

har været paa Tale flere Gange, og jeg haaber nu, det vil blive til Alvor. Praktiske og saglige Hensyn taler stærkt derfor. De Forhold, hvorunder vigtige Dokumenter i Øjeblikket opbevares, er meget utilfredsstillende; i Tilfælde af Ildebrand vil det være praktisk talt umuligt at redde noget som helst ud af de gamle straatækte Bygninger.

Jeg har dernæst, ligesom foregaaende Talere, et Par Bemærkninger at gøre angaaende det Problem, der i Øjeblikket i Landbrugskredse er det altoverskyggende, nemlig Mund- og Klovesygen. De Milliontab, som Kvægpesten foraarsager, rammer selvsagt i første Omgang Landbruget, men man kommer ikke uden om, at set paa længere Sigt vil det gaa ud over hele Samfundet, knyttet som vort Samfunds Ve og Vel — i hvert Fald endnu da — fortrinsvis er til Landbrugets Vilkaar.

Det er rimeligt og forstaaeligt, at Kvægpestens Rasen har givet Anledning til Indgreb fra Myndighedernes Side paa forskellig Maade, men det maa i høj Grad beklages, at Indgrebene ikke har været præget af mere praktisk Sans, end Tilfældet har været. Hvis man havde grebet Sagen mere praktisk an, er der ingen Tvivl om, at Tabene vilde være blevet mindre. Planløse og meningsløse Afspærringsbestemmelser har i unødigt Grad hindret Dispositionsfriheden for dem, der endnu ikke var ramt af Sygdommen. Veterinærdirektoratets Dispositioner er af den Art, at man kunde fristes til at sætte som Motto over dem, at det eneste, de ved om Klovesygen, det er praktisk talt, at de ingenting ved. Men de har det ikke som hin Vismand, at de vil erkende det, og derfor er det, at der kommer saadan et vist latterligt Skær over hele deres Optræden.

Der kunde jo være i høj Grad Grund til at spørge, om det ikke var paa Tide, at man mere havde sin Opmærksomhed henvendt paa Erfaringer, som gøres derude, hvor Sygdommen raser. Der var f. Eks. for nogle Aar tilbage stor Strid om et Præparat, der hed Klamol. Efter mange praktiske Menneskers Erfaring virkede det meget mildnende paa Sygdommens Forløb. Men da der fra visse Sider blev rettet Henvendelse om at faa det Middel prøvet paa Lindholm, blev det selvfølgelig afvist. Men ikke nok hermed; næsten pr. omgaaende blev det forbudt i fri Handel. Se, jeg har nu altid haft det saadan, at jeg har næret en vis Betænkelighed, naar nogen af de forskellige Væsner føler sig kaldet til at agere Barnepige, enten det saa er Dyrenes eller Menneskenes Sundhed,